

Vtora glava Mrakyt na dzhunglata

I

Ekspedicijata navlizashe dylboko vyv vlazhnata dzhungla. Vodachite bavno, edva-edva, propravjaha pyt vsred izbujalata, gysta i prepletena, uzhasno zhilava rastitelnost. Sjakash ottuk ne beshe minaval choveshki krak. Mozhe bi tova beshe istina, zashtoto ot sutrinta vodachite ne mozheha da se orientirat i cjalata grupa, nabrojavashta dvadeset i pet dushi, navlizashe oshte po-navytre v devstvenata ekvatorialna gora. Ot vlazhnostta i po nevnimanie na radista, bateriite, koito zahranvaha predavatelja, se bjaha povredili i ne mozheshe da se ustanovi vryzka s vynshnija svjat. Polozhenieto ne beshe mnogo dobro. I zatova sega horata vyrvjaha neohotno, sjakash njamashe smysyl da se izmykvat ot dzhunglata. Ranicite s prinadlezhnostite i avtomatichnite pushki tezhaha dvojno i trojno vyrhu mornite pleshti na zhadnite za pochivka uchastnici v ekspedicijata.

Dvadesette i pet dushi potegliha predi edin mesec ot malko gradche, namirashto se blizo do dzhunglata. Vsichki, osven petimata vodachi, bjaha vse hora na naukata, zhadni za poveche znaniya, za novi otkritiya, pylni s entusiazym, vjarvashti v bydeshteto, gledashti na zhivota ot hubavata mu strana.

Organizator i vodach na ekspedicijata beshe Simon Blank, francuzin po narodnost. I toj, kakto vsichki, se beshe zalovil s radost da izpylni zadachata na Svetovnata Akademija na naukite – da organizira i povede ekspedicija v nenaselenite oblasti na ekvatorialnija les.

No sega vsichki vyrvjaha s okljumali glavi. Njamashe li go veche onja entusiazym, onaja vjara v bydeshteto? Kyde se

bjaha izparili nadezhdite i vjarata na horata? Bihme pomislili, che i samijat Simon Blank beshe izpadnal v otchajanie, ot vynshnija mu okajan vid. No ne. Tazi tvyrda natura, tozi vjarvasht duh go krepjaha, vikaha razuma v nego. I razbira se, celija den toj okurazhavashe spytnicite si, ala veche i nego go napuskaha silite ot izmoritelnija pyt. Dori i naj-zdravijat i silen chovek trudno bi izdyrzhal na tozi mychitelten prehod.

Trjabvashe veche da se spirat, da otdyhnat sled tozi truden pyt. Bjaha stignali do brega na edna rekichka, kojato im dade novi nadezhdi, che shte namerjat izhoda ot tova polozhenie.

Na brega na rekichkata razpynaha trite golemi palatki, zapaliha goljam ogyn v sredata na lagera i sjakash dushite im se pootpusnaha.

Zapochnaha razgovori, koito nakaraha horata da zabravjat okajanoto si polozhenie. Duhyt, veselijat i zhizneradosten duh, se vyzvyrna otново, dori se chuha i pesni, njakoj ot grupata zasviri s harmonika.

No Simon Blank stoeshе zamislen nastrana. Zapochnalata veselba ne dostigashe do setivnite mu organi, koito sjakash bjaha osvobodeni vremenno ot dlyzhnostta si. Cjaloto mu syshtestvo beshe zaeto samo ot edna misyl – kak da izbavi ekspedicijata ot javnata gibel, kojato krieshe neizvestnostta v dzhunglata. Divi zhivotni, mochurishta, bolesti... Hiljadi javni i skriti opasnosti! Simon Blank ne misleshe za sebe si, a za zhivota na svoite drugari, syratnici – kak da spasi, i pak – kak da spasi cjalata ekspedicija. Tazi natrapvashta se misyl karashe zdravija mu razum da raboti posileno. Edno sled drugo v pametta mu se zaizrezhdaha poznati lica – usmihnati, zhizneradostni, shtastlivi. No tova beshe samo nachaloto! Da, nachaloto! A i sega, vypeki che tezi lica bjaha radostni, utre shtjaha sigurno da se pomrachat ot novi neudachi,

mozhe bi i neshtastija... “Eh, kakvo da se pravi?! Vsichki sme silni i zdravi, no samo sys sila ne mozhem da se preborim s prirodata – trjabva i razum” – misleshe si Blank. Negovata dlyzhnost na rykovoditel predizvikvashe v sobstvenata mu dusha chuvstvo za otgovornost kym tezi hora na naukata, koito bjaha povereni na nego. Samijat toj beshe ot tjahnata sreda, s tehnite, dori po-bogati poznaniya za mnogo neshta, i zatova mnogo dobre razbirashe, che zagine li ekspediciyata, shteshe da se nanese dylboka rana na nauchniya svjat.